

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת תְּזַרִיעַ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים
כֹּרֶךְ ט"ז - חֻלַּק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 475

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמִשׁ תּוֹכֵב"א

החונה פה חיפה יע"א – על יד מערת אליהו הנביא ז"ל אשר עלה משם בסערה השמימה, וידוע שזקני הקדוש רבי נחמן מברסלב זצוקלה"ה זיע"א ועכ"א כשבא לארץ ישראל הלך תכף ישר למערת אליהו, ושם התבודד ועשה עבודתו הקדושה, ואין כאן המקום להאריך, ומובא באריכות בכל ספרי מוהר"ן.

– מכתב יח –

לכבוד הרבנים החשובים מזפי הרבים על ידי מפעל הזהר הקדוש העולמי.

שלום וברכה!

אחר דרישת שלומכם הטוב,

מצאתי דבר נפלא מאד מהמקבל האלקי, רבי חיים סינאוני זצוק"ל, ראב"ד סנואן (וסביבותיה) שבתימן, יהוד, בספרו "תורת חכם", (התשס"ו).

ואמרו ולחם עצלות לא תאכל, הענין הוא, כי נודע מרבותינו ז"ל (תענית, פרק ראשון) שהתורה נמשלה לשלשה דברים, למים ולחלב, כמבאר שם. וגמרו ליה מקראי (וכנזכר לעיל). ואפשר שרמז משל התורה לשלשה דברים הנזכרים, הוא להורות לנו מוסר על עסק התורה, שצריך שיהא עסק התורה בבחינת החסד, שהוא סוד מים וחלב, בסוד חסד לאברהם שאמר יקח נא מעט מים וגו', וכתוב ויקח חמאה וחלב וגו'. ועוד כי החלב הוא לבן, והחסד הוא סוד חור. ורמז היין הוא כי נודע שאין שמחה אלא ביין. וזה להורות שיהא עסק התורה בשמחה ובטוב לבב, וכתוב פקודי ה' ישרים משמחי לב:

ועוד רמז היין הוא, כי יין גימטריא שבעים. ואמרו, נכנס יין יצא סוד (גימטריא שבעים). וזה להורותינו שיהא עסק התורה בפרד"ס (פשוט רמז

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דְרָשָׁה סוּד) בְּכָלֵל. שְׁלֵא יִלְמַד בְּפֶרֶד לְבַד וַיִּנְיַח הַסוּד, כִּי הוּא מִפְרִי"ד אֶלּוֹף חֵס וְשְׁלוֹם. וּכְאֵלוּ הַפְרִיד הַנְשֻׁמָּה מֵהַגּוֹף, כִּי הִנֵּה פֶרֶד"ד הֵם גּוֹף הַתּוֹרָה, וְהַסוּד"ד הוּא נְשֻׁמָּתָהּ. וְכִינּוּן שְׁעוֹסֵק בְּפֶרֶד"ד שֶׁהוּא הַגּוֹף וַיִּנְיַח הַסוּד, הָרִי הַפְרִיד הַנְשֻׁמָּה מֵהַגּוֹף. וְלָכֵן יִזְהַר יוֹתֵר בְּזִהְרֵי גְדוּלָּה, שֶׁיִּהְיֶה עֹסֵקוֹ בְּפֶרֶד"ס בְּכָלֵל:

וְלֹא יַחֹשׁ לְלַעַג הַשְּׂאֲנָנִים שְׂמֵלְעָגִים עָלָיו וְאוֹמְרִים, רְאוּ פְלוֹנִי שְׁעוֹסֵק בְּרִזּוֹן דְּאוֹרֵיתָא, וְאוֹמֵר בְּלָבוּ כָּבֵד הַשְּׁלִים הַפֶּרֶד"ד. לֹא יַחֹשׁ לְלַעְגֵיהֶם, וְיֵאבְדוּ הֵם וְאֶלֶף כִּיּוֹצֵא בָהֶם, וְאַתָּה לֹא תִתְבַּטֵּל יוֹם אֶחָד מִיְמֶיךָ שֶׁתַּעֲסֵק בְּפֶרֶד"ד וְלֹא בַסוּד, אֲךָ יֵהָא לַמֵּן[ו] דְּךָ בְּפֶרֶד"ס בְּכָלֵל, בְּאַרְבַּעַתָּן יַחַד:

וְלֹא יִכְנַס בְּלִבָּךְ מוֹרָא וּפְחַד לֹמֵר לֹא אֶלְמַד בַּסוּדוֹת, שְׂמָא אֶטְעָה וְאַבּוּא (לֹא) [לִידִי] קְצוּץ חֵס-וְשְׁלוֹם בְּנִטְיֵעוֹת, וְיֵאמְרוּ עָלַי צֶלֶל בְּמִים אֲדִירִים וְהַעֲלֵה חֵרַס בְּיָדוֹ, וְאַהֲיָה בּוֹנֵה טַפְּח וּמְקַלְקֵל תְּשַׁעָה טַפְּחִים חֵס-וְשְׁלוֹם, לֹא כֵן אַחִי. הֲלֹא יִדְעַת שְׁשְׁלוּחֵי מַצּוּהָ אֵינָן נִזְוָקִים. וְאַמְרוּ, הַבָּא לְטַהַר מִסִּיעִין אוֹתוֹ:

אֲךָ אַתָּה לֹא תִירָא מַצָּה, וְדַפֵּק עַל דְּלַתֵי בֵית הַמְדַרְשׁ לְלַמַּד בְּפֶרֶד"ס, וְהַשְּׁלֵם נִפְשֶׁךָ בְּאַרְבַּעַתָּן. כִּי כְתָב הַרַב הָאֶל-הִי, עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׂמִיא נַחִית, הֲלֹא הוּא הַרַב הַקְדוּשׁ ק"ק הָאֶר"י יִצְוֹק"ל (אֲשֶׁר אֲנִי מְכַנֶּה אוֹתוֹ בְּשֵׁם אֶר"י דַּת"א, כִּי הוּא וְדַאי אֶר"י גְדוֹל הַלּוֹחֵם בְּמִלְחַמְתָּהּ שֶׁל ד"ת הַתּוֹרָה) כִּי מִי שְׂאֵינּוּ מִשְׁלִים נִפְשׁוֹ בְּפֶרֶד"ס, שְׂאֵינּוּ עוֹסֵק בְּאַרְבַּעַתָּן, וְהוּא מְבַטֵּל אֶחָד מֵהוֹן, הָרִי הוּא חוֹזֵר בְּגִלְגוּל פַּעַם שְׁנִית לְהַשְׁלִימוֹ:

לָכֵן יִזְהַר לְלַמַּד בְּפֶרֶד"ס כָּלוּ. כִּי אֵינּוּ יוֹדֵעַ אִם הוּא בְּגִלְגוּל שְׁנִי אוֹ שְׁלִישִׁי וְכִבֵּר בָּא בְּגִלְגוּל רֵאשׁוֹן, וְלֹא בָּא עֲכָשְׁי לְעוֹלָם אֶלָּא לְהַשְׁלִים אֶחָד מֵהַפְרִד"ס שְׁחֹסֵר בְּתַחֲלָה, וְהוּא אֵינּוּ יוֹדֵעַ כִּי נַחֲסֵר מִמֶּנּוּ מִקְדָּם דְּרָךְ הַפְּשֻׁט, אוֹ רְמִז, אוֹ דְרָשָׁה, אוֹ סוּד. לָכֵן יִלְמַד בְּאַרְבַּעַתָּן, וְטוֹב לוֹ סֵלָה:

וְהַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר פִּיהֶם שׁוּא יִדְבֵר עַל סִפְרֵי הַסוּדוֹת, לֹמֵר שְׂאֵין לְלַמַּד בָּהֶם, כִּי הֵם מְטַרְפִּים דַּעְתּוֹ שֶׁל אָדָם, וְשְׂמָא יִטְעָה וּיְקַצֵּץ בְּנִטְיֵעוֹת חֵס-וְשְׁלוֹם, וְיִצֵּא מִדַּעְתּוֹ מִפְּנֵי עִמְק הַדְּבָרִים, וְיֵהָא כְּבֹן (עֲזָאֵי שֶׁהַצִּיץ וְנִמַּת, אוֹ

דְּכַתִּיב, (תהלים נח) **לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק.**
וְהָא כְּתִיב, (בראשית לב) **וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב.**
אֲלֵא לְדִידֵיהָ גָבַהּ. וְהָא אֲתָמַר, כְּתִיב (בראשית
 לב) **וְהוּא לָן בְּלִילָה הָהוּא בַּמַּחְנֶה.**
 וּכְתִיב וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבִירֶם אֶת הַנְּחֹל מֵאֵי הַזֶּה
 דַּעֲתִיה דַּיַּעֲקֹב, לְמַעַבְרָא לְהוֹן בְּנַחֲלָא
 בְּלִילְיָא. אֲלֵא חָמָא מְקַטְרְגָא אָזִיל בֵּין
 מִשְׁרֵיָא דִּילִיה, אָמַר יַעֲקֹב אַעֲפֹר לְגִיסָא
 אַחֲרָא דְנַהֲרָא, דְלָמָא לֹא יִשְׁתַּפַּח עַרְבוּבֵיָא.
 מָאֵי קָא חָמָא. חָמָא שְׁלֵהוּבָא דְאָשָׁא
 מְלַהֲטָא, אֲזֵלָא וְטָאס בֵּין מִשְׁרֵיָתִיה
 אָמַר יַעֲקֹב מוּטָב לְנַטְלָא מֵהָכָא, וְנַהֲרָא
 פְּסִיק בְּגוּוֹן, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח עַרְבוּבֵיָא. מִיַּד
 וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבִירֶם אֶת הַנְּחֹל. וַיִּוֹתֵר יַעֲקֹב
 לְבָדוֹ, מִכָּאן אֲוִלִּיפְנָא מָאן דְּאִשְׁתַּכַּח
 בְּלַחֲדוּי בְּבִיתָא בְּלִילְיָא, אֲוִ בִּימָמָא בְּבִית
 מִיַּחֲדָא, כָּל שְׁפָן בְּלִילְיָא, מָאֵי מִיַּחֲדָא.
 מִיַּחֲדָא מִשְׁאָר בִּיתִין. אֲוִ מָאן דְּאָזִיל
 בְּלַחֲדוּי בְּלִילְיָא יְכִיל לְאַתְזָקָא.
 הָא חֲזִי וַיִּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, כְּדִין וַיֵּאבֶּק אִישׁ
 עִמּוֹ וְגו'. תְּנִינָן מִסְטָרָא דְדִינָא קָא אֲתִי,
 וְשׁוּלְטָנִיה בְּסִטְרֵי לִילְיָא. מָאֵי בְּסִטְרֵי לִילְיָא.
 לְאַעֲלָא גְלוּתָא (נ"א בְּגוּתָא) בֵּין דְּסָלִיק
 נַהֲרָא, תְּשַׁשׁ חִילִיָּה, וְאַתְגַּבַּר עֲלֵיהָ חִילִיָּה
 דַּיַּעֲקֹב. (נ"א הוּא) דְּהָא מִסְטָרָא דְלִילְיָא קָא
 אֲתִי, וּבְזַמְנָא דְהָהָא לִילְיָא לֹא הָוָה יְכִיל
 בִּיהָ יַעֲקֹב. כַּד סָלִיק נַהֲרָא אֲתַתְקַף חִילָא
 דַּיַּעֲקֹב, וְאַחִיד בִּיהָ, וְאַתְגַּבַּר עֲלֵיהָ. חָמָא
 לִיהָ יַעֲקֹב דְּהָא שְׁלִיחָא הוּא.

כְּתוּב, וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב.
 אֲלֵא אֵת שְׁלוֹ גָבַהּ. וְהָהָא נִתְבָּאָר,
 כְּתוּב (בראשית לב) וְהוּא לָן בְּלִילָה הָהוּא
 בַּמַּחְנֶה. וְכְתוּב וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבִירֶם אֶת
 הַנְּחֹל. מַה הִיָּתָה דַּעֲתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב
 לְהַעֲבִירֶם בְּנַחֲלָא בְּלִילָה? אֲלֵא רָאָה
 אֶת הַמְּקַטְרֵג הוֹלֵךְ בֵּין הַמַּחְנֶה שְׁלוֹ,
 אָמַר יַעֲקֹב, אַעֲבֹר לְצַד הָאֲחֵר שֶׁל
 הַנְּהָר, אֲוִלִּי לֹא יִמְצָא עַרְבוּבֵיָה.
 מַה רָאָה? רָאָה שֶׁלְּהַבֵּת שֶׁל אֵשׁ
 לוֹהֲטֶת, הוֹלֶכֶת וְטוֹסָה בֵּין מַחְנוֹתָיו.
 אָמַר יַעֲקֹב, מוּטָב לְנִסֵּעַ מִכָּאן, וְהַנְּהָר
 מִפְּסִיק בֵּינֵינוּ, וְלֹא תִמְצָא עַרְבוּבֵיָה.
 מִיָּד - וַיִּקְחֶם וַיַּעֲבִירֶם אֶת הַנְּחֹל. וַיִּוֹתֵר
 יַעֲקֹב לְבָדוֹ, מִכָּאן לְמַדְנֵו, מִי שְׁנַמְצָא
 לְבָדוֹ בְּבִית בְּלִילָה, אֲוִ בַּיּוֹם בְּבִית
 מִיַּחֲדָא, כָּל שְׁפָן בְּלִילָה, מַה זֶה מִיַּחֲדָא?
 מִיַּחֲדָא מִשְׁאָר הַבָּתִּים, אֲוִ מִי שְׁהוֹלֵךְ
 לְבָדוֹ בְּלִילָה, יְכִיל לְהַזְזֹק.
 בָּא רָאָה, וַיִּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, אֲז -
 וַיֵּאבֶּק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. שְׁנִינֵנו, הוּא בָּא
 מִצַּד הַדִּין, וְשֶׁלְטוֹנוֹ בְּצַד שֶׁל הַלִּילָה.
 מַה זֶה בְּצַד הַלִּילָה? לְהַכְנִס לְגִלוּת
 (בְּגוּתִים). בֵּין שְׁעָלָה הָאֹר, תְּשַׁשׁ כַּחוֹ,
 וּמִתְגַּבַּר עֲלָיו הַכַּח שֶׁל יַעֲקֹב, (הוּא)
 שְׁהָרִי מִצַּד הַלִּילָה הוּא בָּא. וּבְזַמֵּן
 שְׁהָרִי לִילָה, לֹא הָיָה יְכִיל לוֹ יַעֲקֹב.
 כִּשְׁעָלָה הָאֹר, הַתְּחִיב הַכַּח שֶׁל יַעֲקֹב
 וְאַחֲזוּ בּוֹ, וְהַתְּגַבַּר עֲלָיו. רָאָה אוֹתוֹ
 יַעֲקֹב שֶׁהָנָה הוּא שְׁלִיחַ.
 אָמַר לוֹ, עֹב אֲוֹתָךְ, שְׂאִינִי יְכִיל לָךְ.
 מַה הַטַּעַם לֹא יְכִיל לוֹ? מִשּׁוֹם שֶׁהָיָה
 עוֹלָה הָאֹר, וְנִשְׁפַּר הַכַּח שְׁלוֹ,
 שֶׁכְּתוּב (איוב לח) כִּרְן יַחַד כִּכְבֵּי בְקָר
 וַיִּרְיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. מַה זֶה וַיִּרְיעוּ?
 שֶׁנִּשְׁפְּרוּ כָּל אוֹתָם שְׂבָאִים מִצַּד הַדִּין.
 אֲז הַתְּחִיב יַעֲקֹב וְאַחֲזוּ בּוֹ.

אָמַר לִיהָ שְׁבוּק לִי דְלֹא יְכִילְנָא לָךְ. מָאֵי טַעְמָא לֹא יְכִיל לִיהָ. בְּגִין דְּהָוָה
 סָלִיק נַהֲרָא, וְאַתְגַּבַּר חִילָא דִּידֵיהָ, דְּכְתִיב, (איוב לח) כִּרְן יַחַד כִּכְבֵּי
 בְקָר וַיִּרְיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. מָאֵי וַיִּרְיעוּ. דְּאַתְגַּבַּר כָּל אֵינּוֹן דְּאַתְזִין מִסְטָרָא
 דְּדִינָא. כְּדִין אֲתַתְקַף יַעֲקֹב וְאַחִיד בִּיהָ.

אמר לו, שלחני כי עלה השחר, הגיע הזמן לשבח את שבחו של הקדוש ברוך הוא ולהתכנס. ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני. אם תברכני הנה צריך להיות! מה זה אם ברכתני? אלא אמר לו יעקב, ודאי שאבא ברוך אותי אותן הברכות שרצה לברך את עשו, ואני פוחד ממך על אותן הברכות, אם תודה לי עליהן (א) אם לאו, או ישמצא עלי מקטרג בגללם.

מיד אמר לו, ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך. מה אמר לו? אלא כך אמר לו, לא בהתחכמות ולא בעקבות (שלה) הרוח את אותן הברכות, לא יאמר עוד שמך יעקב, שהרי לא בעקבות זה הנה, כי אם ישראל, ודאי ישראל הודה עליך וממנו יצאו הברכות, משום שאמה אחוז בו, ועל זה אני וכל שאר האוכלוסין הודינו עליהן.

כי שרית עם אלהים ואם אנשים ותוכל. עם אלהים - כל אותם שבאים מצד הדין הקשה. ועם אנשים - זה עשו והאוכלוסים שלו. ותוכל - יכלת להם, והם לא יכלו לך. ולא עזב אותו יעקב עד שהודה לו על אותן הברכות. זהו שכתוב ויברך אתו שם.

בא ראה, בשעה שעלה האור, נכנעים כל אותם בעלי הדינים ואינם נמצאים, ופנסת ישראל מספרת עם הקדוש ברוך הוא. ואותה השעה היא עת רצון לכל, ומושיט לה המלך ולכל אותם שנמצאים עמה שרביט של חוט של חסד, להמצא בשלמות עם המלך הקדוש, והנה נתבאר.

בא ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נמצא עם פנסת ישראל, באותם הזמנים שנמצא עמה, והיא מעוררת רצון אליו

אמר ליה שלחני כי עלה השחר, מטא זמנא לשפחא שבחא דקודשא בריך הוא, ולא תכנשא. ויאמר לא אשלחך פי אם ברכתני, אם תברכני מיבעי ליה, מאי אם ברכתני. אלא אמר ליה יעקב, ודאי אבא בריך לי אינון ברכאן דבעא לברכא לעשו, ומסתפינא מנך, על אינון ברכאן, אי אודית עלייהו, (א) אי לאו, או תשתכח עלי מקטרגא בגיניהון.

מיד אמר ליה, ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך. מאי קאמר ליה, אלא הכי קאמר ליה, לאו בחפימו, ולא בעוקבא (דלך), רווחת לאינון ברכאן, לא יאמר עוד שמך יעקב, דהא לאו בעוקבא הוה, פי אם ישראל, ישראל ודאי אודי עלך, ומניה נפקו ברכאן, בגין דאנת אחיד ביה, ועל דא, אנא וכל שאר אוכלוסין, אודינא עלייהו.

כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל, עם אלהים כל אינון דאתיין מסטרא דדינא קשיא. ועם אנשים, דא עשו ואוכלוסין דליה. ותוכל, יכלת להון, ואינון לא יכלין לך. ולא שביק ליה יעקב, עד דאודי ליה על אינון ברכאן, דהא הוא דכתיב ויברך אותו שם.

הא חזי, בשעתא דסליק נהורא, אתפפיין כל אינון מארי דינין, ולא משתכחי, ופנסת ישראל משתעי ביה בקודשא בריך הוא. וההיא שעתא עידן דרעוא הוא לכלא, ואושיט לה מלפא ולכל אינון דמשתכחי עמה, שרביטא דחוטא דחסד, לאשתפחא בשלימו במלפא קדישא, והא אתמר.

הא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא אשתכח בה בפנסת ישראל, באינון זמנין דאשתכח עמה, והיא מתערת רעוּתא לגביה בקדמיתא,

וּמְשַׁכַּת לִיה לְגִבָּה, בְּסִגְיֹת חֲבֵתָא
וְתִיאֹבְחָתָא, כְּדִין אֲתַמְלִיא מְסִטְרָא דִּימִינָא,
וְכַמָּה אוּכְלוּסִין מִשְׁתַּפְּחִי בְּסִטְרָא דִּימִינָא,
בְּכֻלְהוּ עַלְמִין. וְכַד קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַעַר
חֲבִיבוּתָא וְרַעוּתָא בְּקַדְמִיתָא, וְהִיא (דף מה ע"ב)
אֲתַעַר לְבִתְר, וְלֹאוּ בְּזַמְנָא דְאִיהוּ אֲתַעַר, כְּדִין
כִּלְא בְּסִטְרָא דְנוּקְבָא אֲשַׁתְּכַח, וּשְׁמָאֲלָא
אֲתַעַר, וְכַמָּה אוּכְלוּסִין קִימִי וּמִתַּעַרִי בְּסִטְרָא
דְשְׁמָאֲלָא בְּכֻלְהוּ עַלְמִין. כְּהִיא גְוֹנָא
כְּתִיב, (נ"א הָדָא הוּא דְכְּתִיב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה
זָכָר וּגּוֹ'. מְאִי טַעְמָא. תְּנִינָן, עַלְמָא תַתְּאָה
כְּגֹוֹנָא דְעַלְמָא עַלְאָה אֲשַׁתְּכַח, וְדָא כְּדוּגְמָא
דְדָא.

וְעַל דָּא, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזַר דְכָר אוּ נּוּקְבָא,
לְאֲשַׁתְּפַחָא רַעוּתָא בְּעַלְמָא. וּבְכִלְא כְּעִי
כַר נֶשׁ לְאֲתַדְבַּקָא רַעוּתָא לְעִילָא לְגַבֵּי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, לְאֲשַׁתְּפַחָא רַעוּן בְּעַלְמָא. זַכָּאָה
חֹולְקִיהוּן דְצַדִּיקִיָּא, דְאִינֹון יְדַעִין לְאֲדַבַּקָא
רַעוּתְהוּן לְגַבֵּי מַלְפָּא קַדִּישָׁא, עַלִיָּהוּ כְּתִיב,
(דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם
הַיּוֹם.

אָדָם כִּי יְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוּ סַפְחַת אוּ
בְּהֵרַת וּגּוֹ'. (ויקרא יג) רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח
וְאָמַר, (שיר השירים א) אֵל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת
שְׁשׂוּפְתַנִּי הַשְּׂמֶשׁ, הַאי קָרָא אֲתַמַּר, אָבֵל
בְּשַׁעֲתָא דְסִיְהָרָא אֲתַפְּסִיא בְּגִלוּתָא, הִיא
אֲמָרָה, אֵל תְּרַאוּנִי. לֹאוּ דְאִיָּהּ פְּקִידַת דְלָא
לְמַחְמִי לָהּ, אֵלָא בְּגִין דְאִיָּהּ חֲמַת תִּיאֹבְחָתָא
דְיִשְׂרָאֵל לְגִבָּה, לְמַחְמִי נְהוּרְהָא, הִיא אֲמָרַת
אֵל תְּרַאוּנִי, לֹא תִיכְלוּן לְמַחְמִי לִי. אֵל תְּרַאוּנִי
וְדָאִי. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת, בְּגִין
דְאֵנָא בְּקַדְרוּתָא.

בְּרַאשׁוֹנָה, וּמוֹשַׁכַת אוּתוּ אֵלֶיהָ
כְּרַב חֲבָה וְתִשׁוּקָה, אָז מִתְמַלְאֵת
מִצַּד הַיְמִין, וְכַמָּה אוּכְלוּסִים
נִמְצְאִים בְּצַד הַיְמִין בְּכָל
הָעוֹלָמוֹת. וּכְשֶׁתְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְעִיר חֲבִיבוֹת וְרִצּוֹן בְּרַאשׁוֹנָה,
וְהִיא מְעִירָה אַחַר כֵּן, וְלֹא בְּזַמֵּן
שֶׁהִיא מְעִיר, אָז הַכֹּל נִמְצָא בְּצַד
הַנִּקְבָּה, וְהַשְּׂמָאל מִתְעוֹרֵר, וְכַמָּה
אוּכְלוּסִים עוֹמְדִים וּמִתְעוֹרְרִים
בְּצַד הַשְּׂמָאל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. כֵּן
גַּם כְּתוּב, (דְּרוּשְׁתוּב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ
וַיִּלְדָּה זָכָר וּגּוֹ'. מַה הַטַּעַם?
שְׂנֵינֵינוּ, הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן נִמְצָא כְּמוֹ
הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן, וְזֶה כְּדוּגְמָא שֶׁל
זֶה.

וְעַל זֶה הַקַּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גְזַר
זָכָר אוּ נְקֵבָה, שְׂיִמְצָא רִצּוֹן
בְּעוֹלָם. וּבְכָל צָרִיף אָדָם לְהַדְּבִיק
רִצּוֹן לְמַעְלָה אֵל הַקַּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, שְׂיִמְצָאוּ רִצּוֹנוֹת בְּעוֹלָם.
אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָם שֶׁל הַצַּדִּיקִים, שֶׁהֵם
יּוֹדְעִים לְהַדְּבִיק אֶת רִצּוֹנָם אֵל
הַמֶּלֶךְ הַקַּדוֹשׁ, עַלִיָּהֶם כְּתוּב,
(דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה'
אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

אָדָם כִּי יְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת
אוּ סַפְחַת אוּ בְּהֵרַת וּגּוֹ'. רַבִּי
יְהוּדָה פְּתַח וְאָמַר, (שיר א) אֵל
תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחֹרֶת שְׁשׂוּפְתַנִּי
הַשְּׂמֶשׁ. הַפְּסוּק הִנֵּה נִתְבָּאָר, אָבֵל
בְּשַׁעֲהַ שֶׁלְּבִנְהָ מִתְכַּסִּית בְּגִלוּת,
הִיא אוֹמְרַת, אֵל תְּרַאוּנִי. לֹא שֶׁהִיא
מְצַוָּה שֶׁלֹּא לְרַאוֹת אוֹתָהּ, אֵלָא
מִשּׁוּם שֶׁהִיא רוֹאָה אֶת תִּשׁוּקַתְּם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵלֶיהָ, לְרַאוֹת אֶת
אוֹרָהּ, הִיא אוֹמְרַת אֵל תְּרַאוּנִי, לֹא
תּוֹכְלוּ לְרַאוֹת אוֹתִי. אֵל תְּרַאוּנִי
וְדָאִי. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאֵנִי
שְׁחַרְחֹרֶת, מִשּׁוּם שְׂאֵנִי בְּקַדְרוּת.
כֹּה זֶה שְׁחַרְחֹרֶת? שְׁחַרְחֹרֶת הִיא
צָרִיף לְהִיּוֹת! אֵלָא שְׂפִי קַדְרִיּוֹת,

מְאִי שְׁחַרְחֹרֶת, שְׁחוּרָה מִיבְעֵי לִיה. אֵלָא, תְּרִין קַדְרוּתִי, חַד שְׁשׂוּפְתַנִּי

הַשֶּׁמֶשׁ, דְּאִסְתַּלַּק מִנִּי שֶׁמֶשׂא, לְאַנְהָרָא לִי, וְלֹא־אִסְתַּפְּלָא בִּי. וְחַד דְּבַנֵּי אַמֵּי נַחְרוּ בִּי.

אחת - שְׁזַפְתָּנִי הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנִּי הַשֶּׁמֶשׁ לְהֵאִיר לִי וְלֹהֶסְתַּפֵּל בִּי, וְאֶחַת - שְׁבַנֵּי אַמֵּי נַחְרוּ בִּי.

שְׁזַפְתָּנִי, שְׁזַפְתָּנִי מִיבְעֵי לֵיהּ. אֶלָּא רְמֹז הוּא דְקָא רְמִיז, בְּשֵׁשׁ. דְּכַד נַהֲרָא שֶׁמֶשׂא בְּשֵׁשׁ נְהוּרִין נְהִיר, וְכַד אִסְתַּלַּק, פֶּל אֵינוֹן שִׂית נְהוּרִין אִסְתַּלְקוּ. בְּנֵי אַמֵּי, אֵלִין אֵינוֹן דְּאִתִּין מִסְטָרָא דְדִינָא קְשִׂיא. נַחְרוּ בִּי, כְּמָה דְאֵת אַמְר (תהלים ט) נַחַר גְּרוּנִי, הֵדָא הוּא דְכַתִּיב, (איכה ה) עַל צוּאֲרָנוּ נִרְדְּפָנוּ דְכַד הוּוּ עֵיילִין יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, הוּוּ אֲזֵלִי יַדֵּיהוּ מְהֵדָקֵן לְאַחֲרָא, וְרִיחִינן עַל צוּאֲרֵיהוֹן, וְלֹא יְכִילוּ לְאַפְתָּחָא פּוּמָא.

שְׁזַפְתָּנִי?! שְׁזַפְתָּנִי הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! אֶלָּא רְמֹז הוּא רֹמְזוּ, בְּשֵׁשׁ. שְׁפָאֲשֵׁר מְאִיר הַשֶּׁמֶשׁ, בְּשֵׁשׁ אֹרוֹת הוּא מְאִיר, וְכִשְׁמִסְתַּלַּק, כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת הָאֹרוֹת מִסְתַּלְקִים. בְּנֵי אַמֵּי - אֵלוּ הֵם שְׁבָאִים מִצַּד הַדִּין הַקָּשֶׁה. נַחְרוּ בִּי, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר נַחַר גְּרוּנִי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (איכה ה) עַל צוּאֲרָנוּ נִרְדְּפָנוּ. שְׁפָאֲשֵׁר הִי יִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים לְגִלוּת, הִי הוֹלְכִים יַדֵּיהֶם מְהֵדָקוֹת לְאַחֲרוּ, וְרַחֲסִים עַל צוּאֲרָם, וְלֹא יְכִלוּ לְפַתַּח אֵת הַפֶּה.

שְׂמוּנֵי נוּטְרָה אֵת הַפְּרָמִים, לְמַהֲרָא בְּגִלוּתָא, לְנוּטְרָא לְשָׂאָר עַמִּין בְּגִינְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. פְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נְטְרָתִי, דְּהָא לֹא יְכִילָנָא לְנוּטְרָא לְהוֹן פַּד בְּקַדְמִיתָא. בְּקַדְמִיתָא נְטִירָנָא כְּרָמֵי שְׁלִי, וּמְגִיָּה אֲתַנְטְרוּ שָׂאָר פְּרָמִין. הַשְּׂתָא נְטִירָנָא שָׂאָר פְּרָמִין בְּגִין פְּרָמֵי שְׁלִי דְלֵהוּי נְטִיר בִּינֵיהוּ.

שְׂמוּנֵי נְטְרָה אֵת הַפְּרָמִים, לְלַכֵּת לְגִלוּת, לְשַׁמַּר אֵת שָׂאָר הַעַמִּים בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. פְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נְטְרָתִי, שְׁתֵּירִי לֹא יְכַלְתִּי לְשַׁמַּר אוֹתָם כְּבִרְאשׁוֹנָה. כְּבִרְאשׁוֹנָה שְׁמִרְתִּי אֵת פְּרָמֵי שְׁלִי, וּמְגִיָּה נְשַׁמְרוּ שָׂאָר הַפְּרָמִים. עַכְשָׁו אֲנִי שׂוֹמְרַת אֵת שָׂאָר הַפְּרָמִים בְּשִׁבִיל פְּרָמֵי שְׁלִי שְׂיִהִיָּה שְׁמוֹר בִּינֵיהֶם. רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הִיוּ הוֹלְכִים בְּדִרְרָא. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשִׂדְּהָ אֶחַת, רָאוּ עֵץ אֶפְרַסְמוֹן אֶחָד בְּצַד יְמִין הַדִּרְרָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲטִיפָה שֶׁל עֵשֶׂן מְצוּיָה בְּעֵינַיִם, אֵין לָנוּ רְשׁוּת לְרֵאוֹת בְּשִׁמְחָה מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי בְּאוּרְחָא, פַּד מְטוּ חַד בִּי חֲקַל, חֲמוּ חַד דְּפִטְרִיא דְקִיטְפָא בֵּין אֲרַחָא לְסִטְר יְמִינָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲטִיפָא דְקוּטְרָא בְּעֵינֵינוּ שְׁכִיחַ, לִית לָן רְשׁוּ לְמַחְמֵי בְּחֻדּוּתָא, מִיּוּמָא דְאִתְחַרִּיב בִּי מְקַדְשָׁא.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כד) לְה' הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, כִּינּוּן דְּאָמַר לֵינִי הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה, אָמַאי תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, וְכִי תִבֵּל לָאוּ מִן אֲרַעָא הוּא. אֶלָּא הָכִי קְאָמַר, לֵינִי הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה, דָּא אֲרַעָא קְדִישָׁא, דְּאִקְרִי אֲרַץ חַיִּים. תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, דָּא שָׂאָר אֲרַעָאן, כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבֵּל בְּצַדֵּק, דְּתִבֵּל בְּצַדֵּק תִּלְיָא, וְכִלְא חַד מִלָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כד) לֵינִי הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, כִּינּוּן דְּאָמַר לֵינִי הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה, אָמַאי תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, וְכִי תִבֵּל לָאוּ מִן אֲרַעָא הוּא. אֶלָּא הָכִי קְאָמַר, לֵינִי הָאָרֶץ וּמִלּוּאָה, דָּא אֲרַעָא קְדִישָׁא, דְּאִקְרִי אֲרַץ חַיִּים. תִּבֵּל וְיֹשְׁבֵי בָהּ, דָּא שָׂאָר אֲרַעָאן, כְּמָה דְאֵת אָמַר (תהלים ט) וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבֵּל בְּצַדֵּק, דְּתִבֵּל בְּצַדֵּק תִּלְיָא, וְכִלְא חַד מִלָּה.

רבי חייא אָמר, לִינִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. הָאָרֶץ תִּינַח, וּמְלוֹאָהּ מָאִי הִיא. אֲלֵא אֲלִין נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקָיָא. תַּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בְהָ, תַּבֵּל : דָּא אַרְעָא דְלַתְתָּא. וְיוֹשְׁבֵי בְהָ : אֲלִין אֵינוֹן בְּנֵי נֶשָׂא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי בְּמָאִי אוּקִימָנָא כִּי הוּא עַל יָמִים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה. אָמַר לִיה וְדָאִי הָכִי הוּא, דְּהִיא אַרְץ הַחַיִּים עַל יָמִים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה, דְּכֻלְהוּ נִפְקִי מֵהָהוּא נְהָר עֲלָאָה דְנִגִּיד וְנִפְיָק מֵעֵדָן, וּבָהוּ אַתְתְּקַנַּת לְאַתְעֻטְרָא בְּמִלְפָּא קְדִישָׁא, וּלְמִיזִן עֲלָמִין. (ובגין כך)

רבי חייא אָמר, לִינִי הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. הָאָרֶץ תִּינַח, וּמְלוֹאָהּ מָאִי הִיא. אֲלֵא אֲלִין נִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקָיָא. תַּבֵּל וְיוֹשְׁבֵי בְהָ, תַּבֵּל : דָּא אַרְעָא דְלַתְתָּא. וְיוֹשְׁבֵי בְהָ : אֲלִין אֵינוֹן בְּנֵי נֶשָׂא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אִי הָכִי בְּמָאִי אוּקִימָנָא כִּי הוּא עַל יָמִים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה. אָמַר לִיה וְדָאִי הָכִי הוּא, דְּהִיא אַרְץ הַחַיִּים עַל יָמִים יְסֻדָּה וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָה, דְּכֻלְהוּ נִפְקִי מֵהָהוּא נְהָר עֲלָאָה דְנִגִּיד וְנִפְיָק מֵעֵדָן, וּבָהוּ אַתְתְּקַנַּת לְאַתְעֻטְרָא בְּמִלְפָּא קְדִישָׁא, וּלְמִיזִן עֲלָמִין. (ובגין כך)

את העולמות. (ומשום כך) מו יעלה בהר יי' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי וגו'. נפשו כתוב, מה זה נפשי ונפשו? אלא הכל דבר אחד, כמו שנאמר (עמוס 1) נשבע אדני יהוה בנפשו. (שמואל א-ב) כֹּאֲשֶׁר בִּלְבָבִי וּבְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה. וְדוֹד הַמֶּלֶךְ נֶאֱחָז בְּאוֹתוֹ לֵב וּבְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ, וְעַל כֵּן לֹא נֶשָׂא לְשׁוֹא נֶפֶשׁוֹ.

מו יעלה בהר יי' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי וגו'. נפשו כתוב, מה זה נפשי ונפשו? אלא הכל דבר אחד, כמו שנאמר (עמוס 1) נשבע אדני יהוה בנפשו. (שמואל א, ב) כֹּאֲשֶׁר בִּלְבָבִי וּבְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה. וְדוֹד הַמֶּלֶךְ נֶאֱחָז בְּאוֹתוֹ לֵב וּבְאוֹתָהּ נֶפֶשׁ, וְעַל כֵּן לֹא נֶשָׂא לְשׁוֹא נֶפֶשׁוֹ.

בעודם הולכים, פגשו באיש אחד, ופגיו מלאות במכות, והיה קם מתחת אילן אחד. הסתכלו בו, וראו פגיו אדמות באותן המכות. אמר רבי חייא, מי אתה? אמר לו, אני יהודי. אמר רבי יוסי, חוטא הוא, שאם לא כך, לא נרשמו פגיו באלו החלאים הרעים, ואלו לא נקראים יסורים של אהבה. אמר רבי חייא, כך הוא ודאי, שיסורים של אהבה מכסים הם מבני אדם.

עד דהוו אזלי, אערעו בחד בר נש, ואנפוי מליין מכתשין, והוה קם מתחות אילנא חד, אסתפלו ביה, וחקמו (דף מ"ד ע"א) אנפוי סומקין באינון מכתשין. אמר רבי חייא מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא. אמר רבי יוסי חטאה הוא, דאי לאו הכי, לא אתרשימו אנפוי באלין מרעין בישין, ואלין לא אקרון יסורין דאהבה. אמר רבי חייא הכי הוא ודאי, דיסורין דאהבה מתחפין אינון מבני נשא.

בא ראה, שכתוב אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת. הגה שלשה מינים כאן, וכלם נקראים נגע צרעת. זהו שכתוב והיה בעור בשרו לנגע צרעת. מה זה נגע צרעת? הסגרה, הסגרה בכל, וכתוב והובא אל אהרן הפהן וגו'. אבל

הא חזי, דכתיב אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת. הא תלת זינין קא, וכלהו אקרון נגע צרעת, הדא הוא דכתיב והיה בעור בשרו לנגע צרעת. מאי נגע צרעת. סגירו. סגירו בכלא, וכתיב והובא אל אהרן הפהן וגו'. אבל אינון דיתחזון לבר

בְּתִיב, וְרָאָהּ הַכֹּהֵן וְטָמֵא אֹתוֹ. דְּהָא וְדָאִי
אֵינּוּן דִּיתְחִזּוּן לְבַר בְּבִנֵי נָשָׂא, מְסֻטְרָא
דְּמִסְאַבָּא קָא אַתְיִין, וְלָאוּ יְסוּרִין דְּאַהֲבָה
נִינְהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, מִנָּא לָן. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, דְּכְתִיב,
(משלי כז) טוֹבָה תּוֹכַחַת מִגּוֹלָה מֵאַהֲבָה
מְסֻתְרָת. אִי הֵיא תּוֹכַחַת מֵאַהֲבָה (ס"א אֵינְהוּ תּוֹכַחַת
מֵאַהֲבָה כַּד אֵיחָה), מְסֻתְרָת מִבְּנֵי נָשָׂא. כְּגוֹנוֹנָא דָּא
מֵאַן דְּאוֹכַח לְחַבְרִיָּה בְּרַחֲמֵימּוֹתָא, בְּעֵי
לְאַסְתְּרָא מְלוֹי מִבְּנֵי נָשָׂא, דְּלֵא יְכֻסּוּף מִנִּיּהוּ
חַבְרִיָּה, וְאִי מְלוֹי אֵינּוּן בְּאַתְגְּלִיָּא קָמֵי בְּנֵי
נָשָׂא, לָאוּ אֵינּוּן בְּרַחֲמֵימּוֹתָא.

כֵּן קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא כַּד אוֹכַח לְבַר נֶשׁ, בְּכֻלָּא
אוֹכַח בְּרַחֲמֵימּוֹתָא, בְּקִדְמִיתָא מְחֵי לִיה
בְּגַרְמִיָּה דְּלָגוּ. אִי הָדַר בֵּיה, מוֹטֵב. וְאִי לָאוּ
מְחֵי לִיה תַּחֲוֹת תּוֹתִבִּיָּה, וְאַלִּין (בְּעוּרִין) אֶקְרוּן
יְסוּרִין דְּאַהֲבָה, אִי הָדַר בֵּיה מוֹטֵב, וְאִי לָאוּ
מְחֵי לִיה בְּאַתְגְּלִיָּא בְּאַנְפּוּי, קָמֵי כֻלָּא, בְּגִין
דִּיסְתַּפְלוּן בֵּיה, וַיִּנְדְּעוּן דְּהָא חֲטָאָה אֵיהוּ,
וְלָאוּ רַחֲמֵימּוֹתָא דְּמֵאַרְיָה הוּא.

אָמַר לֹוֹן הֵהוּא בַר נֶשׁ, בְּקִיטְרָא דְּעֵיטָא חַד
אַתִּיתוֹן גַּבְּאִי, וְדָאִי לָאוּ אַתּוֹן אֶלָּא
מֵאַיִנּוּן דְּדִינְרִיהוֹן בְּבֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
דְּלֵא דַחְלִין מִכְּלָא. אִי בְּנֵי דְאַתְיִין אַבְתְּרָאִי
לְקִטְרָגוּ בְּכוּ, אִיף מְלִיִּיכוּ בְּאַתְגְּלִיָּא. אָמַר לִיה
אוֹרִיִּיתָא הָכֵי הוּא, דְּכְתִיב, (משלי א) בְּרָאשׁ
הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא בְּפִתְחֵי שְׁעָרִים בְּעִיר אַמְרִיָּה
תֵּאמַר. וַיִּמָּה אִי בְּמִלֵּי דְּאוֹרִיִּיתָא אָנּוּן דַּחְלֵי
מִקְמָף, הָא נִשְׁתַּכַּח בְּכֻסּוּפָא קָמֵי קִדְשָׁא בְּרִיף
הוּא. וְלֵא עוֹד, אֶלָּא דְּאוֹרִיִּיתָא בְּעֵי צַחוּתָא.
פְּתַח הֵהוּא גְּבָרָא וְאָמַר (מִיכָה ז) מִי אֵל כְּמוֹף
נוֹשָׂא עוֹן וְגו'. אָרִים יְדוּי וּבְכָה. אַדְהָכֵי מְטוּן
בְּנוּי. אָמַר בְּרִיָּה זְעִירָא סִיעֶתָא דְּשְׁמִיָּא הָכָא.

אוֹתָם שִׁירָאוּ לַחוּץ, כְּתוּב וְרָאָהּ
הַכֹּהֵן וְטָמֵא אֹתוֹ. שְׁהֲרִי וְדָאִי
אוֹתָם שִׁירָאוּ בַחוּץ בְּבִנֵי אָדָם,
הֵם בָּאִים מִצֵּד הַטְּמֵאָה, וְאֵינִם
יְסוּרִים שֶׁל אַהֲבָה.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, מִנֵּין לָנוּ? אָמַר
רַבִּי חֵיִיא, שְׁכַתּוּב (משלי כז) טוֹבָה
תּוֹכַחַת מִגּוֹלָה מֵאַהֲבָה מְסֻתְרָת.
אֵיזוּהִי תּוֹכַחַת מֵאַהֲבָה? (והרי
תּוֹכַחַת מֵאַהֲבָה כֹּאשֶׁר הִיא) מְסֻתְרָת מִבְּנֵי
אָדָם. כְּמוֹ זֶה מִי שְׁמוֹכִיחַ אֶת
חֲבֵרוֹ בְּאַהֲבָה, צְרִיף לְהִסְתִּיר
דְּבָרָיו מִבְּנֵי אָדָם, שְׁלֵא יִתְבַּשׂ
מִהֶם חֲבֵרוֹ. וְאִם דְּבָרָיו הֵם בְּגִלְיָי
לְפָנֵי בְּנֵי אָדָם, אֵינִם בְּאַהֲבָה.
כֵּן הַקִּדּוּשׁ בְּרוּף הוּא, כְּשְׁמוֹכִיחַ
אֶת הָאָדָם, בְּכֹל הוּא מוֹכִיחַ
בְּאַהֲבָה. בְּרֵאשׁוֹנָה מִכָּה אוֹתוֹ
בְּגוּפוֹ בְּפָנִים. אִם חִזּוֹר בּוֹ -
מוֹטֵב, וְאִם לֹא - מִכָּה אוֹתוֹ פִּתַּח
לְבוּשׁוֹ, וְאַלּוּ (בְּעוּרִין) נִקְרָאִים
יְסוּרִים שֶׁל אַהֲבָה. אִם חִזּוֹר בּוֹ -
מוֹטֵב, וְאִם לֹא - מִכָּה אוֹתוֹ בְּגִלְיָי
בְּפָנָיו, לְפָנֵי כָלֵם, כְּדִי שְׁיִסְתַּכְּלוּ
בּוֹ וַיִּנְדְּעוּן שֶׁהֵנָּה הוּא חוֹטָא, וְלֹא
אַהֲבָה שֶׁל רְבוּנוֹ הוּא.

אָמַר לָהֶם אוֹתוֹ הָאִישׁ, בְּקֶשֶׁר
שֶׁל עֵצָה אַחַת בְּאַתָּם אֵלֵי, וְדָאִי
אֵינְכֶם אֶלָּא מֵאוֹתָם שְׁדִינְרָם
בְּבֵית רַשְׁבַּ"י, שְׁלֵא פּוֹחֲדִים
מִהֲכַל. אִם בְּנֵי שְׁבָאִים אַחְרֵי
יִתְגַּדּוּ בְּכֶם, אִיף דְּבָרֵיכֶם בְּגִלְיָי?
אָמַר לוֹ, הַתּוֹרָה כֵּן הִיא, שְׁכַתּוּב
(משלי א) בְּרָאשׁ הַמִּיּוֹת תִּקְרָא
בְּפִתְחֵי שְׁעָרִים בְּעִיר אַמְרִיָּה
תֵּאמַר. וַיִּמָּה אִם בְּדְבָרֵי תּוֹרָה אָנוּ
פּוֹחֲדִים מִפְּנֵיךָ, הָרִי נִמְצָא
בְּבוֹשָׁה לְפָנֵי הַקִּדּוּשׁ בְּרוּף הוּא,
וְלֵא עוֹד, אֶלָּא שֶׁהַתּוֹרָה צְרִיכָה
צַחוּת. פְּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר,
(מִיכָה ז) מִי אֵל כְּמוֹף נֹשֵׂא עוֹן וְגו'.
הָרִים יְדוּי וּבְכָה. בִּינְתָיִם הִגִּיעוּ
בְּנָיו. אָמַר בְּנוֹ הַקִּטָּן, יֵשׁ פָּאן
סִינְעָ שְׁמִיָּי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו מב השר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוּ יְהוָה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהוָה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

גדולי ישראל
והזהר

